

A Fővárosi Ítéltábla a ügyvéd (fél címe 1.) által képviselt felperesnek (cím) felperesnek, a dr. ügyvéd (fél címe 2) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. március 14. napján meghozott 30.G.42.459/2017/15. számú ítélete ellen az alperes 16. sorszámú fellebbezése folytán a 2018. október 31-én megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg felperesnek 70.000 (hetvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint a S Korlátolt Felelősségű Társaság (későbbi nevén: AP Korlátolt Felelősségű Társaság, a továbbiakban: adós) önálló cégjegyzésre jogosult vezető tisztségviselője és egyedüli tagja az alapításától, 2011. június 6. napjától 2012. április 17. napjáig az alperes, majd 2012. április 17. napjától 2013. január 9. napjáig D S, 2013. január 9. napjától pedig I I volt.

A felperes és az adós társaság között 2011 decemberében fémmegmunkálási termékek gyártására kötött vállalkozási szerződés volt érvényben, melynek alapján felperes 2012. március 7. napján kibocsátott, március 15-i esedékességű számlájának 2.897.454 forint összegét az adós fizetési felszólítása, majd a részére 2012. április 20. napjáig engedélyezett fizetési halasztás ellenére nem egyenlítette ki.

A Veszprémi Járásbíróság a 2013. március 28. napján jogerőre emelkedett 5.G.21.733/2012/5. számú bírósági meghagyással az adóst 2.897.454 forint vállalkozói díj és járulékai megfizetésére kötelezte. Az adós a tartozását továbbra sem egyenlítette ki.

A felperes 2013. október 14. napján előterjesztett kérelmére a Fővárosi Törvényszék 2014. május 12-i kezdő időponttal rendelte el az adós felszámolását. A felszámoló 2014. július 22. napján a felperes 3.081.428 forint összegű (155.000 forint „a” kategóriás, 2.897.450 forint „f” kategóriás követelésként nyilvántartásba vett, valamint 28.974 forint regisztrációs díj) hitelezői igényéről behajthatatlansági nyilatkozatot adott ki.

Az adós felszámolási eljárásában a felperesen kívül a NAV Kelet-budapesti Adó- és Vámigazgatósága nyújtott be határidőn belül 188.000 forint összegű hitelezői igényt.

A felperes keresetében a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy alperes a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben az adós ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal az adós vagyona 3.371.302 forinttal csökkent, valamint alperes megghiúsította a hitelezői követelések teljes mértékben történő kielégítését.

Keresetében állította, hogy az adós már 2011. december 31. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, mivel a 2011. évi éves beszámolója szerint a mérleg szerinti eredménye 10.000 forint volt. Arra hivatkozott, hogy az adós 2011. évben még vagyonnal rendelkezett, míg a 2012. évi mérlegében már semmilyen eszköz nem lett feltüntetve, ennek oka azonban az iratanyag hiánya miatt nem állapítható meg. Mindebből azt a következtetést vonta le, hogy az adós 2011. december 31. napján már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Hitelezői érdeket sértő magatartásként értékelte, hogy alperes az adós nevében már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben kötött szerződést a felperessel, a vállalkozói díj kiegyenlítése elől elzárkózott, az üzletrészt értékesítette, megszüntette továbbá az ügyvezetői tisztségét, és az adósnál névváltozás és székhelyváltozás is történt. Az volt az álláspontja, hogy alperes az üzletrész adásvételi szerződést megelőző rövid időn belül és utána is kért fizetési halasztás iránti kérelme a fizetési kötelezettsége ellehetetlenítését és a felelősség alóli kimentését célozta.

Alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2011. december 31-i bekövetkezését, állította, hogy az adósnak ekkor még vagyontárgyai voltak, és megfelelő pénzeszköz állt rendelkezésére a működéshez, a felperessel szemben fennálló tartozáson kívül ugyanis egyéb tartozása nem volt. Arra is hivatkozott, hogy a felperes hibásan teljesített, a felperes által készített termékek továbbértékesítése sikertelen volt, a felperes számláját éppen ezért nem fogadta be. Hangsúlyozta, az adósnak 2011. december 31. napján a felperes felé még tartozása sem állt fenn, ekkor csak a megrendelésre került sor, teljesítés nem történt, utóbb pedig a hibás teljesítés miatt vitatta a felperes követelését. Kiemelte, hogy 2012. április 17-én eladta az üzletrészt, vezető tisztségviselői jogviszonya megszűnt, az ezt követően bekövetkezett esetleges vagyonszőkenésért, vagy a ki nem elégített hitelezői igényekért a felelőssége ezért nem állapítható meg. Felhívta a figyelmet arra, hogy a felszámolási eljárásban már nem őt terhelte az iratátadási kötelezettség, mivel ekkor már nem volt ügyvezető.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Ítéletét az ítéletábla a 35.Gf.40.513/2016/4. számú végzésével hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A megismételt eljárásban lefolytatott bizonyítás eredményeként az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a S Korlátolt Felelősségű Társaság adós vezető tisztségviselőjeként 2012. április 2. napját, az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal 3.371.302 forint erejéig a felperes hitelező követelésének teljes mértékben történő kielégítését megghiúsította. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte továbbá alperest a felperes javára 249.750.000 forint perköltség megfizetésére.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglalt feltételek megvalósulásának vizsgálata körében kifejtette, a felperes igazolta, hogy a keresetet az adós felszámolási eljárása alatt terjesztette elő, az adós

felszámolási eljárásában hitelezőként bejelentkezett. A cégnyilvántartás alapján az is megállapítható volt, hogy alperes az adós vezető tisztségviselője volt az adós társaság felszámolásának kezdő időpontját megelőző három évben, így a kereset érdemben vizsgálható. Mindenekelőtt rögzítette, hogy az érdemi elbírálás során nem tulajdonított jelentőséget annak az alperesi védekezésnek, hogy az adós társaság a felperes teljesítését hibásnak értékelte. Mint ahogy azt sem tartotta relevánsnak, legfeljebb az alperes szavahihetőségének értékelése körében jelentőséggel bírónak, hogy eljárhatott-e az alperes, és milyen minőségében a Raiffeisen Bank Zrt. felé 2012. április 17. napját követően. A kereset érdemi elbírálása körében elsőként vizsgálendő körülményként a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját határozta meg. E körben azt állapította meg, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete a felperes által megjelölt 2011. december 31-i időpontban még nem, azonban 2012. április 2. napján bizonyosan bekövetkezett. Ez időpontban alperes az adós nevében írt levelében fizetési halasztást kért a felperestől. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésére utal, hogy az adós bankszámláján 2012. március 30. napján rendelkezésre álló összeg a felperes által követelt összeg 1/3-ánál is kevesebb részének a kiegyenlítésére nyújtott volna fedezetet. Más likvid pénzeszköz fennállását pedig semmilyen peradat nem támasztotta alá, illetve, ezzel szemben a 2011. december 31-i mérleg szerint az adósnak 12.071.000 forint rövidlejáratú kötelezettsége volt. Ennek összetételéről az alperes nem nyilatkozott, és e tárgyban semmilyen releváns peradat nem állt rendelkezésre. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság szakértő kirendelése nélkül is aggálytalanul megállapíthatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját, ezért a felperes szakértő kirendelése iránti indítványát mellőzte. Ezt követően azt vizsgálta, hogy alperes 2012. április 2. napját követően az ügyvezetői tisztségének 2012. április 17. napján történt megszűnéséig tanúsított magatartása alapot ad-e a felelősségének megállapítására. Rögzítette, a bizonyítás irányát e körben az határozza meg, hogy fennáll-e a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében foglalt törvényi vélelem, vagy sem. Mivel alperes az adós társaság felszámolásának kezdetén már nem volt vezető tisztségviselő, ezért a felszámoló irányában fennálló irat- és vagyonatadási kötelezettség nem terhelte. Kifejtette, hogy a törvényi vélelem fennállása hiányában felperest terhelte az alperes ügyvezetői felelősségét alátámasztó tények előadásának kötelezettsége, és a megjelölt tényállításokból levont jogi következtetések előadása is. Ugyanakkor alperest terhelte az új ügyvezető felé történő vagyonatadás megtörténtének bizonyítása. Felperes az alperes hitelezői érdekeket sértő magatartásaként a vagyonatadás, a vagyon elszámolásának, valamint az iratok igazolható elmaradását jelölte meg, nevezetesen, hogy alperes nem bizonyította az átadás tényét. Megállapította, hogy az átadás-átvételtől iratjegyzék, jegyzőkönyv nem készült, illetve az nem áll rendelkezésre. Az adásvételi szerződésben általános jelleggel rögzített, az átadásra vonatkozó rendelkezésen kívül semmi sem igazolja az átadás-átvétel tényét. Alperes konkrétan meg sem jelölte, hogy a nyomozati iratokban rendelkezésre álló dokumentumokból mely tárgyi eszköz igazolja az átadás-átvételt. Ilyen lista a beszerzett iratok között nem található, egyebekben pedig még amennyiben rendelkezésre is állnának, önmagukban semmilyen információt nem tartalmaznának az adós vagyonáról, közelebbről arról, hogy milyen összegben történt meg az adós vagyonába került alkatrészek elszámolása. Azok az alperesi nyilatkozatok, melyek szerint az alkatrészeket vasértéken kellett volna elszámolni, ugyanakkor minden 2011. december 31-én fennálló vagyont átadott 2012. április 17-én, semmilyen érdemi információval nem szolgálnak arra nézve, hogy az átadott vagyon értéke milyen összegű volt.

A bizonyítékok értékelése során az elsőfokú bíróság a kereset elbírálására alapvetően kiható tényként értékelte, hogy még csak közelítő tény, adat sem merült fel az átadott vagyon értékére és körére, valamint az iratok tartalmára vonatkozóan. A teljes vagyonatadást a szerződés rendelkezésein kívül semmi sem támasztotta alá, az alperes személyes meghallgatásán e körben előadottak pedig részint nem voltak egzakt tényelőadásként értékelhetők, részint alperes több tényről pl. a banknál történő eljárásáról más peradatokkal ellentétesen nyilatkozott. A törvényszék

álláspontja az volt, hogy az ügyvezetői feladatok hitelezői érdekek elsődlegessége szerinti eljárásának nyilvánvalóan nem felel meg az a magatartás, amelynek tanúsítása során utólag nyomon követhetetlenül, beazonosíthatatlanul adja át a céges iratokat és a vagyontárgyakat az ügyvezető. Összességében az elsőfokú bíróság tehát azt állapította meg, az alperes nem bizonyította, hogy az adós társaság a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének kezdő időpontját követően ügyvezetési feladatait a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta volna el. Utalt rá, hogy a felperesi követelés teljes mértékben történő kielégítésének megghiúsítását találta bizonyítottnak, az adós vagyonának csökkenésére vonatkozó kereseti kérelmet nem. Az alperes felelősségét megalapozó körülménynek pedig a vagyon- és iratátadás megtörténtének és tartalmának tisztázatlanságát tekintette.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását és perköltség fizetésére kötelezését kérte.

A fellebbezése indokaként előadta, hogy a felperessel kötött megállapodásban foglaltak szerint a munka elkészítésének határideje 2012. január hónap volt. Ezt követően több alkalommal minőségi kifogással élt a legyártott termékekkel kapcsolatban, a felperes által kiadott számlát nem fogadta be. Utalt rá, hogy a társaság értékesítésekor a fizetési határidő, melyet felperes határozott meg az adós társaság felé, még nem járt le. Hangsúlyozta (H D tanúvallomására utalással), hogy a társaság vagyona, iratanyaga átadásra került D S részére. Felhívta a figyelmet arra, hogy a vevő nem vitatta a mérleg szerinti vagyontárvételt, követeléssel alperes felé nem élt. Az elsőfokú bíróság ezt az egy körülményt értékelte az alperes terhére. Felhívta a figyelmet arra is, hogy a felperes által indított peres eljárásról tudomása nem volt, ezért emelkedett a bírósági meghagyás jogerőre, így bizonyítani sem tudta a hibás teljesítést.

Hangsúlyozta, hogy az adós társaság a 2011. évi normál egyszerűsített éves beszámolója szerint 12.561.000 forint eszközzel és 12.561.000 forint forrással rendelkezett. A Fővárosi Törvényszék 2014. május 12. napján rendelte el a társaság felszámolását, felperesen kívül a felszámolásban csupán a NAV Kelet-budapesti Adóigazgatósága nyújtott be hitelezői igényt, mely tartozás nem az alperes ügyvezetése alatt keletkezett. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére utalással kifejtette, a felperesnek kellett volna bizonyítania az eljárásban a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját, a hitelezői érdekeket sértő magatartást, és az adós gazdálkodó szervezet vagyonának csökkenését, illetve hogy a hitelező követelésének teljes kielégítése megghiúsult. Úgy vélte, a jogszabály által előírt bizonyítási kötelezettségét felperes nem teljesítette. Vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontjára tett elsőfokú ítéleti megállapítást. Hangsúlyozta, nem áll fenn a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet akkor, ha a tartozás kifizetésére annak esedékességekor az adós képes ugyan, de fizetési kötelezettségének egyéb okból nem tesz eleget. Példaként utalt rá, előfordul, hogy a szükséges mértékű likvid vagyon csak átmenetileg hiányzik, mivel ez a helyzet megszüntethető. Ha az időlegesen korábban fennállt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet megszűnt, akár a vezető tisztségviselő tevékenysége következtében, akár attól függetlenül, a vezető tisztségviselőnek az átmenetileg fizetéseképtelenséggel fenyegető időszak alatt tanúsított magatartása a Cstv. alapján nem értékelhető. A felelősség megállapításának feltétele, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően ügyvezetői feladatait ne a hitelezők érdekeinek elsődlegessége figyelembevételével lássa el, és olyan magatartást tanúsítson, amely az adós vagyonát a későbbi tevékenysége folytán negatívan befolyásolja, azaz csökkentse. Hangoztatta, a hitelezők követeléseinek teljes kielégítését nem hiúsította meg, nem tanúsított ennek megfelelő magatartást. Sérlemzte azt is, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmen túlterjeszkedve állapította meg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját. Úgy vélte, a felperes nem bizonyította, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet az általa megjelölt időpontban bekövetkezett, és az adós társaság vagyonának csökkenését sem. A felperes által megjelölt fizetési

határidő április 20. napja volt, míg a bíróság által megjelölt határidő a fizetéseképtelenség időpontjára április 2. Az adós társaságnak 18 napja volt még a fizetésig, így nem állapítható meg helyesen, hogy bekövetkezett a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet. Alperes mint ügyvezető március hónapban 2.927.260 forintot fizetett be a bankszámlára. Ezt a bíróság nem vizsgálta, az adós társaság tehát rendelkezett likvid pénzeszközzel, amit bizonyít a bankszámlaforgalom is. Az adós lett volna lehetősége a számla kifizetésére, de vitatta a teljesítést. Álláspontja szerint alperes az eljárás során mindent megtett annak érdekében, hogy a megrendelt áru kifizethető legyen. A becsatolt e-mailek is azt igazolják, hogy több alkalommal saját költségén járt a felperesnél a probléma megoldása érdekében. Úgy vélte, nem irreleváns, hogy az adós társaság vitatta a teljesítést, ugyanis amennyiben felperes hiba nélkül teljesít, úgy a fizetés február hónapban realizálódott volna, és nem érintette volna azt a társaság eladása, illetve amennyiben alperes befogadta volna a számlát, úgy egy tiszta jogi helyzet állt volna elő. Hangoztatta, alperesnek nem róható fel a 2012. évi mérlegben szereplő adatok helyessége, valóságtartalma és a társaságot megvásárló tag, illetve ügyvezető tevékenysége sem.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Az alperes fellebbezésének megalapozatlanságát állítva azt hangsúlyozta, hogy a periratokból és a fellebbezéséhez is mellékelte 2012. április 2-i keltezésű levélből egyértelműen megállapítható, hogy az alperes tudott az adós társaságnak a felperesi társaság felé fennálló tartozásáról, és arról, hogy ügyvezetőként el kell majd számolnia az adós vagyonával. Azzal is tisztában kellett lennie, hogy az ügyvezető változás miatt az adós teljes dokumentációját meg kell őriznie. Nem felel meg a valóságnak alperesnek az a fellebbezési hivatkozása sem, hogy a társaság ügyvezetőjeként 2012. március hónapban 2.927.260 forintot fizetett be az általa képviselt társaság bankszámlájára. Tény, hogy az üzletész adásvétel időpontjában, 2012. április 17. napján az adós bankszámláján nem állt rendelkezésre a felperes számlájának kiegyenlítéséhez szükséges pénzeszköz. Az adós bankszámlája felett az üzletész adásvételt követően is egészen a bankszámla megszüntetésének az időpontjáig az alperes rendelkezett. Alperest terhelte annak bizonyítása, hogy az adós társaságnak a 2011. évi mérlegbeszámolójában állított vagyona, az üzletész adásvétel időpontjában is rendelkezésre állt. Ezt alperes nem bizonyította, így felelős a 2011. december 31. és 2012. április 17. napja közötti vagyonvesztésért, és azért, hogy nem a hitelezői érdekek elsődlegességének figyelembevételével járt el.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság feltárt tényállásból levont jogkövetkeztetése helytálló, a fellebbezésben foglaltak nem szolgáltak alapul az alperes felelősség alóli kimentéséül, az elsőfokú ítélet ennek megfelelő megváltoztatásául.

Az alperes fellebbezésében alap nélkül támadta az elsőfokú bíróság adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének időpontjára tett megállapítását. Állításával szemben a felperesi számla esedékessége 2012. március 15-e volt. Ezt követően 2012. március 23-án intézett fizetési felszólítást felperes az alperes felé, majd az alperes kérelmére engedélyezett az adós társaságnak fizetési haladékot 2012. április 20. napjáig. Alperes az elsőfokú eljárásban és a fellebbezésében is vitatta a felperesi teljesítés megfelelését, ennek ellentmond azonban, hogy az adós nevében nyilatkozva maga kért felperestől fizetési halasztást. Ilyen peradatok ismeretében - figyelemmel a 2011. évi mérlegadatokra és a 2012. évi bankszámlaforgalomra is - helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontjaként 2012. április 2. napját, amikor is az alperes az általa képviselt társaság nevében fizetési halasztást kért. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet ugyanis akkor következik be,

amikor az adós a tartozását likvid vagyon hiányában kifizetni nem képes, és erről a tényről a vezető tisztségviselő gondos eljárás esetén tudomást szerez. A fizetési ígéret ellenére azonban a felperesi számla kiegyenlítése nem történt meg, sem az alperes által vállalt időpontban, sem azt követően, miután alperes az üzletrészt 2012. április 17-én a vevő részére értékesítette. Ily módon az alperes által képviselt adós fizetéseképtelensége átmenetinek sem volt nevezhető, mivel nincs peradat az adós társaság felszámolás időpontjáig történt gazdálkodására, tevékenységére, de a vevő részére történt vagyonátadás mikéntjére sem. Abban az esetben pedig, ha az üzletrész eladás ügyvezetőváltással együtt történik, az ügylet értékelése az előre látható joghatás szempontjából nem mellőzhető. Ahogy erre az elsőfokú bíróság is helyesen utalt, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lévő ügyvezető is szabadon rendelkezhet az üzletrészával, dönthet annak eladásáról és ügyvezetőváltásról is, mindezt azonban az ügyvezetői feladatok hitelezői érdekek elsődlegességének szem előtt tartásával kell tennie. Az üzletrész átruházás és ügyvezetőváltás akkor szolgálja a hitelezők érdekeinek elsődlegességét, ha ez a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet megszűnéséhez vezet, de legalábbis megállapítható, hogy az új ügyvezetés is a hitelezői érdekek elsődlegességét szem előtt tartva jár el. Adott esetben ez a hitelezői igények kielégítését szolgáló, bevételszerzéssel járó gazdasági tevékenység továbbfolytatását jelentette volna, vagy mindazoknak az intézkedéseknek a megtételét, amelyek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lévő adós gazdasági életből való leggyorsabb kivezetését szolgálják, a meglévő hitelezői igények minél nagyobb arányú kielégítése érdekében. Az ügyvezetői tisztségétől és üzletrésztől megváló taggal szemben a hitelezői érdekek szerinti eljárás elsődlegessége azt az elvárást is jelenti, hogy ügyletet olyan személlyel kössön, aki tisztességes eljárásával törekszik a fentiek megvalósítására. Ezzel szemben a rendelkezésre álló peradatok nem igazolták a hitelezői igények kielégítését, ellenkezőleg, az állapítható meg, hogy az adósnál tevékenység nem folyt, a felperes által indított peres eljárásban az adós mint alperes nem vett részt, és az adós felszámolási eljárásában sem történt irat- és vagyonátadás a felszámoló részére, és aktív közreműködés sem volt megállapítható az adós ügyvezetése részéről. Mindamellet tehát, hogy az alperes a 2011. évi mérlegben szereplő vagyon átadását nem tudta kellő részletességgel dokumentumokkal alátámasztani, az sem volt megállapítható, hogy az üzletrész értékesítéssel és ügyvezetőváltással járó ügylet a hitelezői érdekek elsődlegességét szolgálta volna. Rámutat a másodfokú bíróság arra is, hogy bár a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját a felperesnek kell a keresetlevelében meghatároznia, azonban a bíróság ettől eltérő időpontot is megjelölhet, ha a rendelkezésre álló peradatok alapján a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltak szerinti értékelés útján attól eltérő megállapításra jut.

A kifejtettekre figyelemmel tehát az alperes nem bizonyította, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében, így felelőssége a felperesi követelés kielégítésének a megghiúsulásáért megállapítható.

Ezért az ítélet az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, helytálló indokaira figyelemmel - a fellebbezésben foglaltakra tett kiegészítéssel - helybenhagyta.

A fellebbezés eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján alperes viseli a másodfokú eljárással felmerült költségét, megfizetni tartozik továbbá a felperes másodfokú eljárással felmerült, ügyvédi munkadíjból álló perköltségét is, melynek mértékét az ítélet az elsőfokú bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5), 4/A. § (1) bekezdése alapján határozta meg.

Budapest, 2018. október 31.

Dr. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Czifra Veronika s.k.
előadó bíró

Dr. Horváth Andrea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző